

מו

זיוה

הכל שמעו עליה. הגברים מפנים את ראשם לעכרה ברחוב. חנושים מורדות אותה כמכטים מלאי קנאה. כל אחד רוצה להכירה. אך מעטים מכירים באמת את

(דאה שער)

עובדים ושושנים הרואים אותה נוהגת במינות הלכנה של בעלה, בטוחים שהיא יתירה. הנשים היודעות שחונכה באמריקה, מאמינות שהיא סמל הרוח הדוליבודית. הכל יודעים שבלי כל אישור רשמי לכך אף מן אחיה, זיוה שפיר היא נערת-הזווה הראשונה של ישראל. אך איש אינו ידע כי מן אחוריה חיוך-המלכיוניה והיופי המושלם מסתתרת עבודה קשה וכוח-רצון אשר נעלות

מעטות בארץ זו היו מסוגלות להם. האמביציה היתה תמיד הכוח הדוחף בחייה של זיוה בלכמן החיפאית. עוד בלמודה ב"בית-ספר ביאליק הקדישה רק חלק מזמנה לצופי הריאלי, השקיעה את כל השאר ב"שעורי-ריקוד אצל ירדנה כהן. היא רצתה להיות רקדנית. יותר מזה, היא רצתה להיות רקדנית טובה.

כשהיתה בת 14 קרה מקרה ששינה את חייה במידה רבה. אבא, מנהל חשבונות יליד

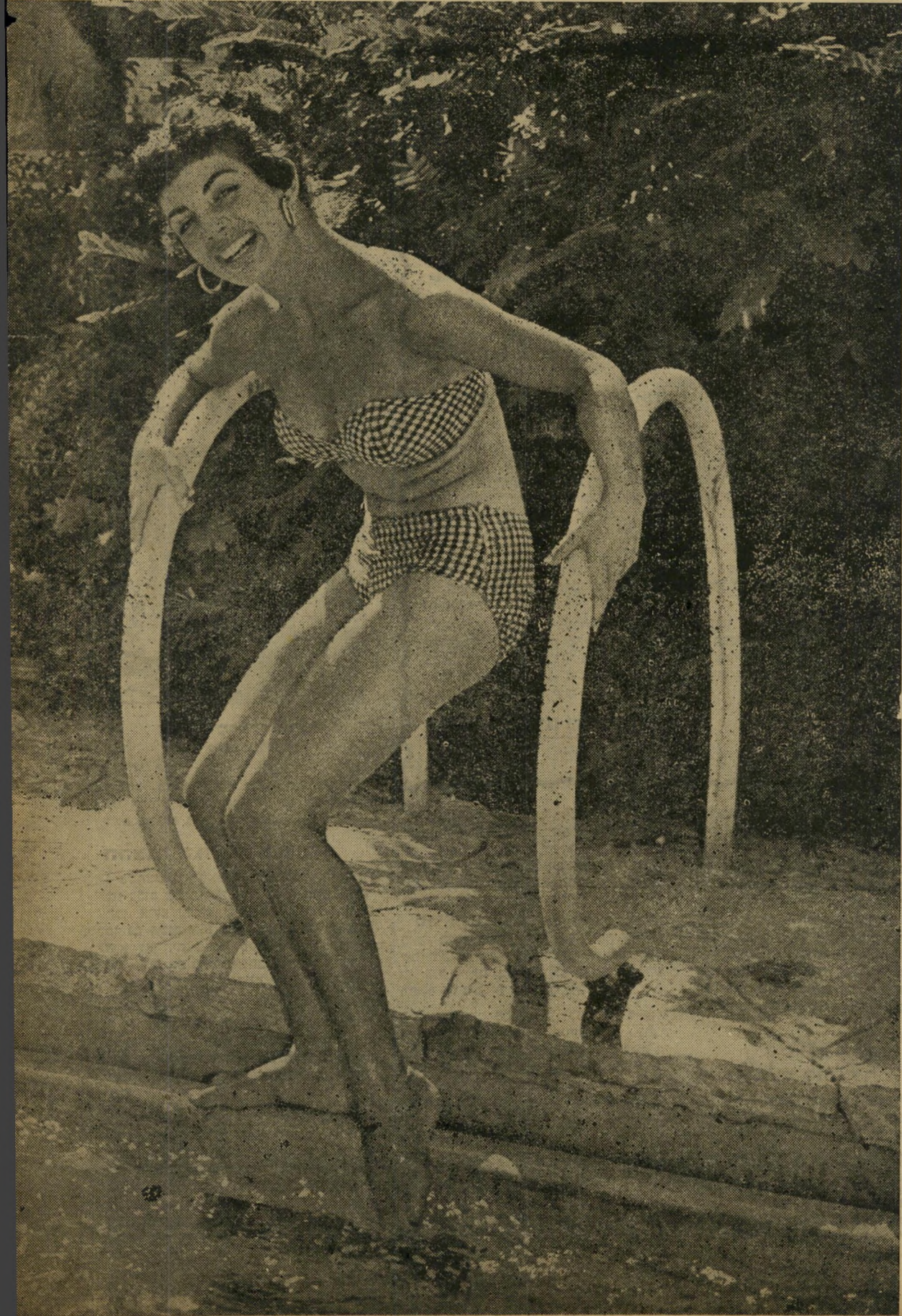
רוסיה, לקח אותה לטיול קצר לסבא בסאנט-לואי, מדינת מיסורי, ארצות-הברית. שם החליטה, לפתע, שכדאי להשאירה שם לשנה, למען תלמד אנגלית. היא עברה לגור אצל דודה, פסיכיאטר (מחייבת זיוה: "הוא ניסה לרפא אותי, אבל זה לא הלך!")

כאילו אין לי בית...

בתום השנה פרצה המלחמה בארץ. זיוה

היתה צעירה מדי מכדי שתוכל להתגייס. ה"מועצה המשפחתית באמריקה החליטה להשאירה שם לשנה נוספת. בסך הכל שהתה ב"ארצות-הברית משך ארבע שנים. כתלמידה הצטיינה בהיסטוריה ובספרות אנגלית. אולם את עיקר הזמן הקדישה, שוב, לריקוד. מאדאם קאסאן, מורתה הרוסית, הכריזה שכשרונה האמיתי במישחק, לא בריקוד. אולם היא לא הצליחה להטות את זיוה העקשנית מן הכיוון שקבעה לעצמה. פירות

ראשונים והוטה, סיום ברירה ליסה האמרי מהר העולט (העולט) כאילו

כמטבח: בדיחתה בת שלושה חודשים על הגג של אחד מבתי גבעתיים קוראת זיוה ספר מקצועי על הפנסומימה, אוכלת ארוחה.

החוש האמיתי: הילדה שייכת לידידה. "אנחנו רוצים ילדים", מודה זיוה, "אך עכשיו אין לנו זמן. זה יבוא יותר מאוחר."

צרפתי: זיוה לומדת צרפתית כדי ללמוד פעם את אימות הפנסומימה במולדתה. המינוי האמריקאי בבית נובע ממתנות.